Stadskerk Nijmegen, 27 maart 2022, Vierde zondag Veertigdagentijd, 'Laetare'
voorganger: ds. Perla Akerboom-Roelofs (PKN/luthers)

[Kyriëgebed:]

- Hoe kunnen wij juichen over Jeruzalem en haar vrede ?

Als steden en mensen worden vernietigd,
Kinderen sterven en ouderen niet meer kunnen leven?
Daarom roepen wij: Kyrie-eleis!

- Hoe kunnen we jubelen in haar poorten?

Als huizen instorten en bogen worden afgebroken;
mensen moeten vluchten van huis en haard?
Daarom roepen wij: Christe eleison!!

- Hoe kunnen we vol vreugde gaan naar het Huis van de HEER?

Tenzij we Uw troost en liefde ervaren
en onze angst en nood hier mogen neerleggen voor U!
Wij roepen: Kyrie-eleison !!!
Heer, ontferm U ! Christus, ontferm U ! Heer, ontferm U over ons!

[zondagsgebed:]L
Laat ons bidden:
Gij, Eeuwige, die ons kan troosten, als een liefdevolle moeder,
Die ons wil leiden en kracht geven om onze weg te gaan,
wees met al die zwervende mensenkinderen,
die heg noch steg weten, die gesleurd en gesleept worden
en geslingerd tussen hoop en vrees hun weg zoeken.
Herschep ons en schenk ons Uw Woord van Vrede en Gerechtigheid!
Uw Woord, Jezus Christus, onze HEER.
Amen.

[1e lezing: Jesaja 66,10-14] (Nieuwe Bijbelvertaling)
10 Laat allen die Jeruzalem liefhebben
zich met haar verheugen en juichen om haar,
laat allen die om haar treuren
nu samen met haar jubelen.
11 Aan haar vertroostende moederborst
zullen jullie drinken en verzadigd worden,
haar rijke, volle borsten
zullen je zogen en verkwikken.

12 Want dit zegt de HEER:
Ik laat de vrede als een rivier naar haar toe stromen,
de rijkdom van alle volken als een overlopende beek,
en jullie zullen ervan drinken.
Je zult op de heup gedragen worden
en worden gewiegd op haar schoot.
13 Zoals een moeder haar zoon troost,
zo zal ik jullie troosten;
in Jeruzalem zul je troost vinden.
14 Wat jullie daar zien, zal je hart verblijden,
je botten zullen gedijen als het jonge groen.
De HEER zal zijn dienaren zijn macht tonen
en zijn vijanden zijn verbolgenheid.

[Evangelie: Lukas 15,11-32] (Nieuwe Bijbelvertaling)
11 Vervolgens zei Jezus: 'Iemand had twee zonen. 12De jongste van hen zei tegen zijn vader: "Vader, geef mij het deel van uw bezit waarop ik recht heb." De vader verdeelde zijn vermogen onder hen. 13 Na enkele dagen verzilverde de jongste zoon zijn bezit en reisde af naar een ver land, waar hij een losbandig leven leidde en zijn vermogen verkwistte. 14 Toen hij alles had uitgegeven, werd dat land getroffen door een zware hongersnood, en begon hij gebrek te lijden. 15 Hij vroeg om werk bij een van de inwoners van dat land, die hem op het veld zijn varkens liet hoeden. 16 Hij had graag zijn maag willen vullen met de peulen die de varkens te eten kregen, maar niemand gaf ze hem. 17 Toen kwam hij tot zichzelf en dacht: De dagloners van mijn vader hebben eten in overvloed, en ik kom hier om van de honger. 18 Ik zal naar mijn vader gaan en tegen hem zeggen: "Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen u, 19 ik ben het niet meer waard uw zoon genoemd te worden; behandel mij als een van uw dagloners." 20 Hij vertrok meteen en ging op weg naar zijn vader.
Zijn vader zag hem in de verte al aankomen. Hij kreeg medelijden en rende op zijn zoon af, viel hem om de hals en kuste hem. 21 "Vader," zei zijn zoon tegen hem, "ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen u, ik ben het niet meer waard uw zoon genoemd te worden." 22 Maar de vader zei tegen zijn knechten: "Haal vlug het mooiste gewaad en trek het hem aan, doe hem een ring aan zijn vinger en geef hem sandalen. 23 Breng het gemeste kalf en slacht het. Laten we eten en feestvieren, 24 want deze zoon van mij was dood en is weer tot leven gekomen, hij was verloren en is teruggevonden." En ze begonnen feest te vieren.
25 De oudste zoon was op het veld. Toen hij naar huis ging en al dichtbij was, hoorde hij muziek en gedans. 26 Hij riep een van de knechten bij zich en vroeg wat dat te betekenen had. 27 De knecht zei tegen hem: "Uw broer is thuisgekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht omdat hij hem gezond en wel heeft teruggekregen." 28 Hij werd woedend en wilde niet naar binnen gaan, maar zijn vader kwam naar buiten en trachtte hem te bedaren. 29 Hij zei tegen zijn vader: "Al jarenlang werk ik voor u en nooit ben ik u ongehoorzaam geweest als u mij iets opdroeg, en u hebt mij zelfs nooit een geitenbokje

gegeven om met mijn vrienden feest te vieren. 30 Maar nu die zoon van u is thuisgekomen die uw vermogen heeft verkwanseld aan de hoeren, hebt u voor hem het gemeste kalf geslacht." 31 Zijn vader zei tegen hem: "Mijn jongen, jij bent altijd bij me, en alles wat van mij is, is van jou. 32 Maar we konden toch niet anders dan feestvieren en blij zijn, want je broer was dood en is weer tot leven gekomen. Hij was verloren en is teruggevonden."'

[overweging:]

Hoeveel zonen lopen verloren over deze aarde, hoeveel zonen komen nooit meer thuis en worden nergens meer gevonden? Hoe rusteloos wordt er gezocht naar iets bekends van iemand die er niet meer is, die geliefd was en een Kind van een Vader en een Moeder? Soms zelf een vader en geliefde.

En hoeveel vrouwen en kleine kinderen zijn gewoon verdwenen en niets wijst erop, dat zij hebben bestaan. Weggevaagd onder de puinhopen van de wereld.

Maar zó kan de geschiedenis van God met de mensen niet eindigen!

Met ieder nieuwgeboren mensenkind begint Gods geschiedenis opnieuw, begint de geschiedenis van de mens, Gods Schepping, opnieuw.

Als wij elkaar niet meer kunnen vinden, dan wil dat nog niet zeggen, dat we verdwenen zijn; voor God zijn we nooit verdwenen: Hij ziet ons. Hij kijkt naar ons uit. Hij wacht op ons. Wij zijn gekend!

Onze namen staan geschreven in de palm van Zijn Hand.

Het beeld van de "Gods-stad" Jeruzalem is een beeld van de Schepping en Ondergang van de stad waar God woont. Als er onrecht en knechtschap, onderdrukking en vernietiging heerst, dan zal de Tempel worden verwoest en zal God zijn woning verlaten en steeds weer strijkt God met Zijn hand over Zijn hart en laat de stad weer opbouwen, en roept de mens op tot gerechtigheid en vrede!

Steeds weer wordt de mens voor een keuze gesteld. Je kunt bij de Vader blijven en je kunt je eigen weg gaan. Je kunt delen en je kunt je erfdeel opeisen.

De gelijkenis die Jezus zijn hoorders voorhoudt in het Evangelie van Lukas is de derde in een rijtje: het verloren schaap, de verloren penning en de verloren zoon.

En steeds weer blijkt, dat er wordt gezocht en gevónden. Het telt nu juist, dat het samen, de eenheid van mens en dier, en van de dingen die je zijn toevertrouwd tellen. Als iemand of iets wordt gemist, dan leidt dat tot actie: Zoeken en vinden. Je kunt wel bij de pakken neer gaan zitten en denken: ik vind het toch niet, laat maar.

Maar juist de gelijkenis van Jezus van de vader en de zoon maakt dat we moeten nadenken over hoe we als mens in het leven staan. Dat we elkaar kunnen verlaten, dat we God kunnen verlaten, maar dat we ook elkaar kunnen zoeken en vinden. Dat we met elkaar kunnen delen.

De jonge zoon kiest ervoor om niet te delen, maar alleen op stap te gaan en zichzelf te verliezen in van alles en nog wat op zijn weg door het leven. Hij verliest letterlijk alles – alleen het vege lijf heeft hij nog- dat kan hij nog redden. Dan pas komt hij erachter dat hij nog een thuisbasis heeft.

De vreugde van het weer terugvinden daarvan ligt in zijn toekomstperspectief. Het is vooruitkijken.
Dat wordt door Lukas in zijn Evangelie voorbereid in de twee andere gelijkenissen. De Herder gaat op weg om zijn kudden weer compleet te krijgen. Hij heeft nog 99 schapen en dat is genoeg. Maar om dat ene afgedwaalde schaap weer te vinden , dat geeft vreugde; daar heeft God alles voor over om ons weer te vinden.
En de vrouw vindt de penning, die bij haar bruidsschat hoort. Want u weet wel, zo'n bestekcassette , die je vroeger had, als daar één mes uit ontbreekt, is die meteen minder waard, als je hem wilt verkopen. En ze deelt haar vreugde met de buren en dat is extra vreugde.
We zijn niet compleet, als we elkaar niet vinden.
De oudere zoon kan die vreugde niet meevoelen.
Hij had alles al – die jongere broer was voor hem al afgeschreven en die kon hem gestolen worden. Door hem werd hij niet gemist. En zijn toekomstperspectief was niet de vreugde van het vinden van wat verloren was. Hij is boos.
Ik ben vaak boos, omdat ik iets niet kan vinden van vroeger. Ik ben vaak wat kwijt, zoals bepaalde papieren. Heb ik dat nodig? Heeft dat zin?
Wij zijn op weg naar Pasen: Halfweg. Op het point of no return. We kunnen omkijken naar waar we vandaan komen, maar toekomstperspectief is anders – het is vooruitkijken. We kunnen niet terug in de tijd.
We zien uit naar de vreugde van Pasen. Van het vinden van de Bevrijding van verloren zijn, en de vreugde van gevonden worden. De Eeuwige kijkt naar ons uit!
In de gelijkenis gaat de Vader niet zelf zoeken. Hij wacht tot wij zelf omkeren en gevonden willen worden en vrede vinden bij God . En met elkaar die vreugde delen, waar geen woorden voor zijn.
Amen.

Perla Akerboom-Roelofs, perlaakerboom@hotmail.com